

Concept ilustrație copertă: Titi Șerban

© 2026 by Editura Lebăda Neagră

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră
Iași, Str. Plopilor fără Soț, nr. 45, 700273

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CORBAN, TEODOR

Viața ca un carambol / Teodor Corban. - Iași: Lebăda Neagră, 2026

ISBN 978-630-330-180-8

821.135.1

TEODOR CORBAN

Viața ca un carambol

Lebăda Neagră
Iași, 2026

Teodor Corban era maestru al subtilului. Nu avea nevoie de gesturi largi pentru a transmite autoritate, lehamite sau compasiune. Vocea sa gravă, ușor hârșăită, și privirea inteligentă îi permiteau să treacă rapid de la comedie neagră la dramă profundă.

„Teo a fost cel mai important actor român al ultimilor 20 de ani. Fără dubiu. Și n-o spun doar acum, când lumea poate înțelege, privind în urmă, ce mare actor a fost. Pentru mine este, de ani buni, referința în actorie. Omul era de-a dreptul transparent, înțelegeai prin ce trece personajul cu foarte puține mijloace de expresie, fără să apese nuanțele sau să abuzeze de tehnică. Nu scotea actorul în față, ci împrumuta din sensibilitatea lui personajului pe care-l avea de jucat și, prin tipul ăsta de transfer empatic, îl făcea uman și memorabil. Teo era un om cu adevărat special. Avea umor, sensibilitate, chef de joacă și de lucru, verticalitate. O să-mi lipsească mult.”
(Interviu din *Filmsinframe* – Radu Muntean)

Teodor Corban s-a stins din viață pe 16 ianuarie 2023, lăsând în urmă o moștenire culturală impresionantă și un gol imens în teatrul românesc.

- **Cu ajutorul codurilor QR atașate, veți putea asculta fiecare text în lectura originală a autorului.**

AȘ VREA SĂ FIU COPAC



Aș vrea să fiu copac, în mine
Să mă sui, să rup din mine
Crengi, să fac securi,
Pe mine să mă tai.
Și aș vrea să fiu secure
Și coada să o tai,
Să înverzesc aiurea,
În miriștea cu cai.
Și aș vrea să pun mlădiță
Aicea, în cărare.
Să crească 'nalt copacul,
Mai mare și mai reavăn
Din coada-mi de secure,
Să fiu din nou mestecăn.

AUTOSESIZARE



Dragii mei concetățeni, ieri s-a întâmplat un accident oribil, la noi în oraș. Un accident deplorabil, s-a petrecut în fața Palatului Culturii și nimeni n-a luat nicio măsură. Nimeni nu a întreprins ceva, nimeni nu s-a „sesizat”.

De fapt, nici nu știu dacă s-a aflat de acest eveniment groaznic, pentru că n-a apărut nici în ziare, nici la TV, nicăieri.

Ieri, în jurul prânzului, un camion care lua curba din fața Palatului cu viteză excesivă s-a răsturnat și încărcătura s-a risipit în jur, pe o rază de zeci de metri. Sute de pachete cu pulpe și piept de pui s-au revărsat

pe platoul din fața edificiului-emblemă al Iașului.

Mai grav este că trecătorii ocazionali au tăbărât asupra mărfii, încercând să se căpătuiască cu câte ceva. Atunci, bineînțeles că pulpele și piepturile, speriate, au încercat să se ascundă după camionul avariat și, mai ales, după statuie, în spatele soclului lui Ștefan cel Mare.

În acel moment, ceasul din turn a sunat ora 12:00, și când s-a auzit *Hora Unirii*, pulpele au încercuit statuia și au dansat și au piuit acest adevărat imn al nostru: „Pui-pui-pui, pui-pui-pui-pui-pui” mă rog... etc.

Și când ceasul a tăcut, Ștefan a descălecat încruntat, a dat cu buzduganul de asfalt și a răcnit furios:

— Ce-a agiuns Țara noastră de-o calcă toate picioarele liftelor dușmane? Au nu vedeți că aistea sunt pulpi de import? Pulpi ungurești și pulpi de lifte turcești?

Apoi a scuipat cu ciudă, a aburcat înapoi în șa, iar cetățenii adunați, după câteva clipe de buimăceală, au tăbărât pe pulpele și piepturile galbene de frică; și-a îndesat fiecare în sacoșe cât a putut și... gata. Asta a fost tot.

Concetățeni, asta s-a întâmplat și nimeni n-a luat nicio măsură. Autoritățile au ascuns acest rușinos eveniment, care reprezintă o palmă pe obrazul urbei noastre.

Semnat azi, 25 martie
cetățeanul *Dosoftei*

BALADĂ



Omule, singur pe drumu-ți spre stele,
Învăță din toate, și bune, și rele.
Tu, omule, singur îmbie-ți norocul,
Iar inimii tale dă-i toate și totul.

Cu verde fă-ți iarba și nu o cosi,
Cu roșu fă-ți macii și nu-i strivi,
Cu roua-n picioare să fii curcubeu,
Prin lună și stele să zbori mereu.

Soarele arde și fluturii zbor
Când ceru-i albastru, albastru de dor.
Ce ți-e dat să faci astăzi nu amâna,
Căci viața e treacăt spre altundeva.

Tu joacă-ți rolul ca și cum ai
În ochi și în suflet cireșe de mai.
Cât ești pe lume, tu habar nu ai
Că viața e-un teatru și teatrul e rai.

Refren

Trăiește-ți clipa, n-o ocoli
Dacă vrei veșnic tânăr mereu să fii.
Doar așa, omule, ajungi în rai,
Când ai în suflet cireșe de mai.

BLESTEM DE FEMEIE



De-aș avea un eunuc,
L-aș pune paznic la cuc
Cucul să nu își mai pună
ADN-ul său pe lună,
Aiurea, în ape tulburi,
Ouăle în alte cuiburi,
Iar tu, eunucule,
Să-i explici, castratule,
Că și tu ai fost giugiuc,
Că erai ca un haiduc,
Dar acum doar eunuc,
Cu cucul ca un flaimuc,
Și mai zii că fac nasol,
Că i le pun în formol.

După aia, în benzină,
Să ardă pe lună plină.
Seva ca să i-o văd scrum,
Din măduvă, rămână fum,
Sperie-l sau ia-l ușor,
Că eu nu mai pot de dor,
Că-i iubesc din ochi topazul
Sau că mi-am scrântit macazul
Sau spune că sunt pe ducă
Și am rămas singură cucă.
Doamne, Doamne, cel cu plete
Mai gândește-te la fete,
Le-ai dat corp și sân natur
Și pe ei îi doare-n cur.
La fete și la femei,
că depind de derbedei.
Cucule cu anvergură,
Viața trece, viața-i dură,
Te respect, te-aștept, te chem
Vino-n iarnă al meu harem
Recunosc, sunt cam fudulă,
Dar de rimă te blestem.

CAFEA LA NISIP



Tocmai murisem.
Rămăsese numai gândul, care a luat-o
Înaintea trupului.
Trupul rămăsese ceva inestetic și de înfiorat
În urmă.
Gândul vedea cum ei m-au deschis.
Au găsit ceva ce ei nu căutau.
Nu era nimic malign, nu era nici benign.
Au găsit ceva sublim-gn.
În mijlocul sternului, era o stelă funerară
pe care scria:
„Suflet indescifrabil”.
Apoi, ca să-și justifice prețioasele titluri
de para-ultra-medici,